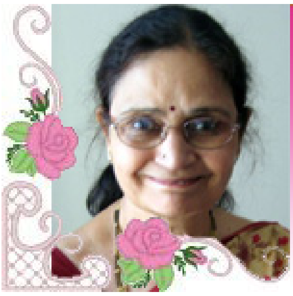

శివాని

మంథా భానుమతి

ముప్పేటలా అల్లుకున్న ముగ్గురు స్నేహితురాళ్ళ ముచ్చటైన కథ.. !

(గత సంచిక నుంచి తరువాయి)

9

"సమీరా! నీకు ఫోన్" అనగానే వినకూడనిది వినాల్సివస్తుందేమోనని భయం. కాళ్ళు, చేతులు వణుకు.. గుండె దడ. అహల్యకీ, శివానీకి ఉన్న ధైర్యం, దేన్నయినా ఎదుర్కోగలిగే శక్తి భగవంతుడు నాకెందుకివ్వలేదో!

"మీరా!" శివానీ గొంతు మధురంగా వినిపించింది.

"ఇవాళ బయలుదేరి వచ్చేస్తున్నారా మీరిద్దరూ? మూడురోజుల్లో నా పెళ్ళి"

"అదేంటి? అంత తొందరగా?" ఎప్పట్నుంచో అనుకుంటున్నదే అయినా ఏంటో కంగారుగా అనిపించింది.

"అన్నయ్య వాళ్ళు వస్తున్నారు రేపు. మళ్ళీ వన్ ఇయర్ వరకు రాలేరుట. అందుకే రుద్ర ఇప్పుడే అంటున్నాడు. మామయ్య వాళ్ళుకూడా సరే అన్నారు." చాలా కాలం తర్వాత శివానీ గొంతు యాంత్రికంగా కాకుండా సహజంగా అనిపించింది.

"కంగ్రాజులేషన్స్! రేపొద్దున్నకి మేం అక్కడుంటాం. అహల్యకి ఫోన్ చేశావా?"

"ఆ! నీక్కూడా బస్‌కి టికెట్ కొంటానంది. తయారయి వాళ్ళింటికి వెళ్ళు." శివానీ ఫోన్ క్లిక్ అంది.

ఫోన్ రూమ్మేటుకిస్తూ విషయం విషయం చెప్పాను.

"గుడ్! అయితే సెలవుల్లో మంచి టైమ్ పాస్ అన్నమాట. మరి మీ మారేజ్ ఎప్పుడు?" తనకి మా ముగ్గురి సంగతీ తెలుసు. ఎప్పుడూ బోర్ కొట్టిస్తూ ఉంటాను.

"ఏదీ! ఇంకా మిస్టర్. ఫర్ఫెక్ట్ దొరకాలి కదా!" నవ్వుతూ బట్టలు సర్దుకోడానికి బాగ్ తీశాను. ఇంచు మించు రెండు నెలలు ఉండాలి ఇంటి దగ్గర.

✡ ✡ ✡

ఈసారి ఆనందంగా బస్‌లో కూర్చున్నాం. గౌతమ్ దగ్గరనుండి ఎక్కించాడు. తను పెళ్ళిరోజుకి వస్తానన్నాడు. కనిపించినంత వరకు బస్‌లోంచి చూస్తూనే ఉంది అహల్య.

"తల్లీ! కాస్త ఇటు చూస్తావా? రెండ్రోజుల్లో నీ కళ్ళముందుంటాడు నీ విభుడు."

"అబ్బే. అదేం లేదే" తత్తరపడుతూ అంది అహల్య.

"నీ పద్యాలు, వివరణలు విని చాలా రోజులైంది. ఏదీ ఒకటి వదులు."

"ఓ తప్పకుండా. ఇన్నాళ్ళు సరైన శ్రోతలు లేక నా గొంతు మూగవోయింది." గొంతు సవరించుకున్నాను.

సన్నగా అహల్యకి మాత్రమే వినిపించేలా, రాగయుక్తంగా అందుకున్నాను.

"భూషలు గావు మర్త్యులకు భూరి మయాంగద తారహీరముల్.
భూషిత కేశ పాశ మృదు పుష్ప సుగంధ జలాభిషేకముల్
భూషలు గావు పురుషుని భూషితు జేయుఁ బవిత్ర వాణి, వా
గ్భూషణమే సుభూషణము, భూషణముల్ నశించు నన్నియున్."

ఎక్కడ ఆపాలో అక్కడ ఆపి, చేతులతో అంటున్న మాటలకి రూపం ఇవ్వడానికి ప్రయత్నిస్తూ, ఏ పదాన్ని వత్తిపలుకుతే అర్థయుక్తంగా ఉంటుందో ఆ పదాన్ని వత్తి స్పష్టంగా పాడాను.

అహల్య చిన్నగా చప్పట్లు కొట్టింది, నాకు మాత్రమే వినిపించేలా.

"చిన్నప్పుడు గౌతమ్ అన్నయ్య బట్టీ కొట్టించిన పద్యాల్లో నాకు చాలా ఇష్టమైంది. ఈ పద్యం నేర్చుకోగానే నాకు నువ్వే గుర్తుకొచ్చావు. అదే అన్నాను అన్నయ్యతో. అప్పటినుంచీ నీ మీద కుతూహలం పెంచుకున్నాడనుకుంటాను." నవ్వుతూ అన్నాను.

కొద్దిగా తలవంచుకుని సిగ్గుగా నవ్వింది అహల్య.

"నిజం అహల్యా.. నీకు ఏ భూషణం పెట్టినా, ఆ భూషణం గర్వపడుతుంది. తన 'కేశపాశ భారం' అధికమయిన సరస్వతీ దేవి నీకు సగం ఇచ్చిందేమో! అందుకే 'పుష్ప సుగంధ జలాభిషేకముల్' లేకుండానే కేశాలు సహజ సౌందర్యంతో మెరుస్తూ ఉంటాయి. ఇంక నీ 'వాగ్భూషణం' గురించి చిన్నప్పటినుంచీ తెలుసున్నదే కదా! ఒక్కమాట అధికంగా, అనవసరంగా, పరుషంగా పలికావా ఎప్పుడైనా? బ్రహ్మకి తన పుత్రిక అహల్యని మళ్ళీ పుట్టించాలని సరదా పుట్టి నిన్ను పుట్టించాడేమో!" ప్రొద్దున్న రాసిన పరీక్ష తాలూకు ఛాయలు ఇంకా వదల్లేదేమో, అనర్గళంగా అనేశాను. మేం ఎప్పుడూ ఇతర్ల గురించి చెడ్డగా ఎలా చెప్పుకోలేదో, అట్లాగే ఎదురుగా ఒకర్నొకరు పొగుడుకోలేదు కూడా! ఇవాళ ఎందుకో ఆవేశంలాగ వచ్చేసింది.

అహల్య కొంచెం నిర్ఘాంతపోయి నట్లుంది, నాకొత్త రకం మాటలకి మొహమాటంగా, కిటికీ కేసి తలతిప్పేసింది.

వెనకాల సీట్లోంచి చప్పట్లు వినిపించాయి. వెనక్కి తిరిగి చూస్తూ అనుకున్నాను. "ఇంకా ఎంతమందికి వినిపించాయో?"

"ఇంక ఎవరికీ వినిపించలేదు లెండి. నేనయినా, సరిగ్గా మీ ఫ్రెండు వెనకే కూర్చున్నాను. పైగా నా బుక్ కింద పడిపోతే ముందుకి వంగి తీస్తూ, మీ సీటుకి దగ్గరగా వచ్చాను కనుక వినగలిగాను. అందరికీ ఆ అదృష్టం పడుతుందా." నా మనసులో మాట వినిపించినట్లుగా వెనకాల సీట్లో ఉన్నతను అన్నాడు.

"మీ పద్యం పాడిన విధానం దాన్ని వివరించి మీ ఫ్రెండుకి అన్వయించిన తీరు... అన్నింటినీ మించి మీ కంఠస్వరం ...ఫాంటాస్టిక్."

"థాంక్స్" అంటూ, ఆ మాటలు అన్న వ్యక్తిని పరిశీలించి చూశాను. ఇరవయ్యేడు ముప్ఫయి మధ్య ఉంటుంది వయసు. జుట్టు ముందు భాగంలో కొద్దిగా ఊడి జరిగినట్లుంది.. నుదురు విశాలంగా ఉంది. మిలమిలా మెరిసే కళ్ళు తప్ప మిగిలిన మొహం సామాన్యంగా ఉంది. నవ్వినప్పుడు తళుక్కుమన్న పలువరస అతనికి 'భూషణమే' అయింది.

"ఏంటి? నాకున్న భూషణాలు చూస్తున్నారా?" అమ్మో! డేంజరస్ ఫెలో లాగున్నాడే నా మనసుని పుస్తకంలా చదివేస్తున్నాడు.

ఇంత సంభాషణ జరుగుతున్నా.. అహల్య కిటికీ కేసి తలతిప్పి బైటకి చూస్తోంది. కంట్లో ఏదో నలక పడినట్లుంది. బాగ్ లోంచి టిష్యూ పేపరు తీసి కళ్ళు తుడుచుకుంటోంది. పొగిడానని బాగా కోపం వచ్చినట్లుంది! కాసేపు తన జోలికి వెళ్ళకుండా ఉంటేనయం

"అన్‌ఫార్చ్యునేట్‌లో మన దేశంలో కాంప్లిమెట్స్‌కి మంచి స్పందన లభించదులెండి." వెనక సీటతను నన్నూ, అహల్యనీ కూడా ఉద్దేశించి అన్నట్లు అనిపించింది. బస్సు పరిచయాలూ, రైల్లో స్నేహాలు.. మాముగ్గురికీ అంత నచ్చవు. అందులో అపరిచిత యువకుడితో!

వెనక్కి తిరిగి చిన్నగా నవ్వి 'కథామహల్' పుస్తకం తీశాను చదవడానికి.

✡ ✡ ✡

రాత్రి చాలాసేపు వీడియోలో ఏదో పిచ్చి సినిమా వేసి చావుగొట్టాడు బ్రహ్మాండం బద్దలయేలా డ్రమ్స్ చప్పుడుతో, అర్థంకాని.. అర్థంలేని మాటలున్న పాటలతో.. కళ్ళు నొప్పుట్టేలాంటి కదిలికలున్న డాన్సులతో అస్సలు నిద్రపట్టలేదు. అహల్య కోపం పోలేదనుకుంటా, మాట్లాడకుండా సినిమా చూస్తూ కూర్చుంది. మాట్లాడినా ఏమైనా వినిపిస్తుందా ఏమన్నానా?

ఆ సినిమా అయిపోయాక కూడా చాలాసేపు చెవులు చిల్లులు పడినట్లయిపోయింది. అప్పుడే కాస్త నిద్రలోకి జారుకుంటున్నానేమో. అహల్య తట్టిలేపింది. "మీరా! లే. ఊరొచ్చేసింది."

"అప్పుడేనా! ఇప్పుడేగా నిద్రపట్టింది." ఆవలిస్తూ లేచి బాగ్ దింపి క్రిందకు దిగాను. నా వెనకాలే అహల్య.

"గుడ్ మార్నింగ్". ఎవరా అని వెనక్కి తిరిగాను. రాత్రి నా పద్యాన్ని మెచ్చుకున్నతను. మసక వెలుతురులో పాంటు జేబుల్లో చేతులు పెట్టుకుని నిల్చున్నాడు. కూర్చున్నప్పటి కంటే నుంచున్నప్పుడు బాగున్నాడు. ఆ నిల్చోడంలో ఒక రకమైన ఠీవి ఉంది. అప్పుడే ఉదయిస్తున్న సూర్యకిరణాలు కళ్ళమీద, పెదవుల మీద పడి తళుక్కుమన్నాయి.

అహల్య బస్ కండక్టరు దగ్గరుండి సామాన్లు దింపిస్తోంది.

కాస్త తత్తర పడుతూ "గుడ్ మార్నింగ్" అన్నాను.

"రాత్రంతా నిద్రపోయినట్లు లేరే! కదులుతూనే ఉన్నారు." ఏమిటి? ఇతనికి నన్ను చూడ్డం తప్ప పనిలేదా!

"నేను కూడా ఆ గందరగోళం సినిమా వల్ల పడుకోలేక పోయాన్లెండి " అదిగో! మళ్ళీ నేననుకుంటున్నది విన్నట్టుగా...

"పద మీరా! " అహల్య ఆటో మాట్లాడేసి, సామాన్లు పెట్టించేసి పిలిచింది.

అహల్య ఎక్కాక, నేనుకూడా ఆటో ఎక్కేసి అతని కేసి తిరిగి ఒక నవ్వు నవ్వాను. అతను మళ్ళీ కనిపిస్తే బాగుండును. ఆటో ముందుకి వెళుతుంటే వంగి వెనక్కి చూశాను. అతను అలాగే నుంచుని చూస్తున్నాడు.

✡ ✡ ✡

ఆటో చప్పుడుకి గుమ్మంలో ముగ్గువేస్తున్న అమ్మ లేచి నుంచుంది.

"మీరా!" అంది సంతోషంగా. "ఇవాళ వస్తావని అనుకున్నాను. మళ్ళీ పరీక్షలయాయో లేదో అని అనుమానం వేసింది. అహల్యా! బాగున్నావా? గౌతమ్ రాలేదా?" ఇద్దర్నీ ఒకేసారి పలకరిస్తూ, నా చేతిలో బాగ్ అందుకుంది. "పెళ్ళి టైముకి వస్తానన్నారత్తయ్యా! నేను మళ్ళీ వస్తా" అది వాళ్ళింటి కేసి వెళ్ళిపోయింది అహల్య.

"ఇవాళే పెళ్ళికూతుర్ని చేస్తున్నారట. నన్ను కూడా పిలిచింది శివానీ." అంటూ, ఇంట్లోకి దారి తీసింది అమ్మ.

వరండాలో పడక్కుర్చీలో కూర్చుని కాఫీ త్రాగుతున్న నాన్నగారు లేచి "పరీక్షలు బాగా రాశావామ్మా?" అంటూ పలకరించారు. నాన్నగారు వచ్చే ఏడే రిటైర్ అవుతారు. కొంచెం లావయారు. అందుకేనేమో కుర్చీలోంచి మెల్లిగా లేచారు.

"శేషు ఏడీ?" వరండాలో కానీ, హాల్లో కానీ వాడి పరుపు, వాడు కనిపించలేదు. "సెమిస్టర్ పరీక్షలవుతున్నాయి. ఫ్రండ్స్ దగ్గర చదువుకుంటానని రాత్రి వెళ్ళాడు." నా సామాన్లు సర్దుతూ అమ్మ అంది.

"ఇవాళ్టికి వాడికీ నాకూ యుద్ధం తప్పింది" అనుకున్నాను.

అందరితోనూ ఎంతో ప్రసన్నంగా, స్నేహంగా ఉంటూ, నవ్విస్తూ మాట్లాడే నేను... అదేమిటో 'శేషు'ని చూడగానే చిరచిరలాడి పోతుంటాను. లోపం నాలోనే ఉందేమో!

అమ్మ ఇచ్చిన వేడి వేడి కాఫీ అందుకని వరండాలోకి వచ్చాను. నాన్నగారి కుర్చీ ప్రక్కనే, క్రింద కూర్చుని, గోడనానుకుని... ఒకసారి చుట్టు ప్రక్కల పరిశీలించాను. శివానీ వాళ్ళ డాడీ పోయినపుడు వచ్చాను... కానీ అంతగా గమనించలేదు. రెండురోజులు.. అంతా హడావుడి అయిపోయింది.

వీధి కాంపౌండు గోడ పై రెండు వరస ఇటికలూ కూలిపోయినట్లున్నాయి. గోడ పొట్టిగా అయిపోయింది. వీధివేపుకి ముళ్ళచెట్లు పెరిగి కొంచెం ఇంటికి మరుగు కల్పిస్తున్నాయి. మందారాలు, జాజులూ మాత్రం విరగపూచాయి. నాన్నగారు ఎప్పుడూ వాటికి సంరక్షణ చేస్తుంటారు కదా!

ప్రక్కన బాబాయి వాళ్ళిల్లు పడగొట్టేశారు. నేను లేచి గోడ దగ్గరగా వెళ్ళితొంగి చూశాను.

"డాబా వేసుకుంటున్నారు. అందాక ప్రక్కవీధిలో అద్దెకు తీసుకుని ఉంటున్నారు." నా వెనకే వచ్చిన అమ్మ అంది.

"ఎప్పటికైనా మా ఇల్లు కూడా డాబా అవుతుందా! శేషు పైకి వచ్చి బాగు చేయిస్తాడా? నా 'తెలుగు' యమ్.ఏ కి వచ్చే ఉద్యోగంలో నేనేమైనా చేయించగలనా?" అలా ఆలోచిస్తూ మందార చెట్టు దగ్గర చాలాసేపు నిలబడిపోయాను.

"ఏయ్! మీరా! ఇంకా అలాగే ఉన్నావేంటి? తొమ్మిదింటికి శివానీని పెళ్ళికూతుర్ని చేస్తున్నారు. అమ్మ చెప్పలేదా?" అహల్య ఇంట్లోకి వస్తూ హడావుడి చేసింది.

"అయ్యో! నేను టైం అడగలేదే. పదిహేన్నిముషాల్లో తయారవనూ" అంటూ లోపలికి పరుగెత్తాను.

"రా! రా! అహల్యా. ఏంటి విశేషాలు? ఈ సెలవుల్లో పాలెం వెళుతున్నావా?" అమ్మ అహల్యని లోపలికి పిల్చి వంటింట్లో పీట వేసి కూర్చోపెట్టింది.

"గౌతమ్‌కి భోజనం ఇబ్బంది అవుతుంది అత్తయ్యా! వెళ్ళి ఒకవారం ఉంటాను. అత్తయ్య రమ్మని గొడవ పెడుతున్నారు. రాధ, సావిత్రి వస్తున్నార్ట, సెలవలకి"

"వెళ్ళేప్పుడు చెప్పమ్మా! నేను కూడా వస్తాను. అమ్మ పెద్దదైపోయింది. ఒకసారి చూడాలి. "అహల్యకి టీ గ్లాసు ఇస్తూ అంది అమ్మ. అహల్య టీ తాగుతోంది. తనకి హైదరాబాద్ వెళ్ళాక 'టీ' అలవాటయింది, అది గౌతమ్‌కి కంపెనీ కోసమని.

"తప్పకుండా! కలిసే వెళదాం. మీరు రావట్లేదా శివానీ వాళ్ళ ఇంటికి?"

"వంట చేసేసి మీ వెనకాలే వచ్చేస్తాను."

వంకాయలు తరుగుతూ, మధ్యలో పులుసు కలియబెడుతూ అంది అమ్మ.

"మీ దగ్గర వంట త్వరగా ఎలా చెయ్యాలో నేర్చుకోవాలత్తయ్యా! రెండు అయిటమ్స్ చెయ్యడానికి గంట పడుతుంది నాకు."

"అనుభవం మీద అదే వచ్చేస్తుంది లేమ్మా! మొదట్లో అందరూ అంతే."

వాళ్ళ మాటలు వింటూ తయారైపోయాను. అహల్య గులాబీ రంగు చీరకి ఆకుపచ్చ బోర్డరున్న మైసూర్ సిల్క్ చీరలో మెరిసిపోతోంది. తన ప్రధానానికి గౌతమ్ అన్నయ్య స్వయంగా సెలెక్ట్ చేశాడు.

నాకు ఒకటే పట్టుచీర ఉంది. అది ఇప్పుడు కట్టేసుకుంటే మరి పెళ్ళికి? పైగా ఆ పట్టుచీర అహల్య పెళ్ళికి కట్టుకున్నాను. అంతకు ముందు కూడా ఊళ్ళో ఏ పెళ్ళయినా అదే చీర. సమీర కంటే ముందు, సమీర చీర వెళ్ళిపోతుందే పెళ్ళికైనా. అయినా చీరకేనా విలువ?

సౌత్ కాటన్ చీర కట్టుకున్నాను. గంధం రంగుకి మెరూన్ బార్డరు. సరిపడా గంజి పెట్టి ఇస్త్రీ చేయించి పెట్టింది అమ్మ. మా ఊరి వాతావరణానికి ఇలాంటి చీరలేనయం. నాకు అహల్యకున్నంత పొందిక ఎలాగాలేదు. అక్కడ ఏమైనా పనిలో సాయం చేస్తే... అంతా కుప్పగా ఎటూ చేసేస్తాను.

నాకున్న సన్నటి ఒంటిపేట గొలుసు పైకి వేసుకున్నాను. ఒక పుట్టినరోజుకి శివానీ, అమెరికన్ డయ్‌మండ్స్ పొదిగిన చిన్న లాకెట్ ఇచ్చింది. అది ఉండి ఉండీ జిగేల్ మని మెరుస్తోంది.

మా జాజి చెట్టు పూలని మూడు దండలుగా కట్టించింది అమ్మ. అహల్యా, నేనూ చెరొకటీ పెట్టుకున్నాము.

ఇద్దరం బైటకి వెళుతుంటే అమ్మ పిలిచింది. లోపలికి వెళ్ళాను. తన చేతికున్న బంగారు గాజుల జతని నాకు తొడిగింది. కుంకుడుకాయ పులుసుతో బాగా తోమినట్లుంది. ధగధగా మెరిసిపోతున్నాయి.

"ఎందుకమ్మా! నీ చేతికుండనీ." మొహమాటంగా అన్నాను.

"నేను నిన్ననే చేతినిండా ఎర్రగాజులు వేయించుకున్నాను. పైగా కొంచెం సేపే ఉంటాను కదా! ఫరవాలేదు." బలవంతం చేసి ఒప్పించింది.

వరండాలోంచి బైటికి వస్తుంటే అహల్య కళ్ళార్పకుండా నాకేసి చూస్తోంది. "ఏంటా చూపు?"

"నిన్న నువ్వు నన్ను వర్ణించావు కానీ, ఇప్పుడూ నువ్వెలాగున్నావో తెలుసా? నీ అంత బాగా నేను వర్ణించలేను అనుకో." అంది అహల్య. కొంచెం ఆశ్చర్యపోయాను. అందానికీ, నాకూ ఆమడదూరమని నా అభిప్రాయం.

"అప్పుడే విరిసిన సింహాచలం సంపెంగ పువ్వులా ఉన్నావు." సిగ్గుతో కాస్త బుగ్గలెర్రబడ్డాయనుకుంటా నాకు.

"ఇప్పుడు సరిగ్గా షేడ్ సరిపోయింది." అహల్య ఇంకా ఏదో అనబోయింది.

"ఇంక ఆపుతావా లేదా?" చిరుకోపంగా అన్నాను.

"ఏం? మరి నిన్న నువ్వు వర్ణించలేదా?"

"సరే! సరే! పద తల్లీ. మనం వెళ్ళేప్పటికి పెళ్ళికూడా అయిపోతుంది." గేటు తీశాను.

అప్పుడే శేషు లోపలికి వస్తున్నాడు. కళ్ళు ఎర్రగా, కళ్ళక్రింద ఉబ్బుగా... తెగ చదివేస్తున్నాడులావుంది.

మమ్మల్ని పలకరించలేదు సరికదా... అహల్యని చూసి తలవంచుకున్నాడు.

"గుడ్ మార్నింగ్ రా! బాగా చదువుతున్నావా?"

శేషు ఒక్కసారి కంగుతిని నాకేసి తలెత్తి చూశాడు. ఇంత సౌమ్యంగా పలకరిస్తోందేమిటా అని షాక్ తిన్నట్లున్నాడు. నేను, వాడితో మంచిగా ఉండి చూద్దామనుకున్నాను. వాడీ ధోరణి అనుమానంగా ఉన్నా!

"హలో! శేషూ! సెకండ్ ఇయర్ సెం ఎక్జామ్స్ అవుతునాయా?" అహల్య అడిగింది.

"ఆ! ఆ! బాగా చదువుతున్నాను." తడబడుతూ అని లోపలికి వెళ్ళిపోయాడు.

"రాత్రంతా నైటవుట్ చేసి చదివినట్లునాడు... అందుకే ఏదో లోకంలో ఉన్నట్లున్నాడు." అహల్య కామెంట్‌కి నేను మౌనం వహించాను.

✡ ✡ ✡

శివానీ వాళ్ళ ఇల్లు దగ్గర పడుతుండగానే సన్నాయి పాట లయబద్ధంగా వినిపించింది.

ఏదో వర్ణించలేని ఉద్వేగానికి లోనయ్యాం ఇద్దరం.

"ముగ్గురం ఒకటే ప్రాణంలా ఉన్నాం ఇన్నాళ్ళూ. ఇంక ముందు ఎలా ఉంటుందో జీవితం." నెమ్మదిగా అంది అహల్య.

"మీ ఇద్దరూ ఫరవాలేదే! రుద్ర చిన్నప్పట్నుంచీ తెలిసిన వాడే ఇంక గౌతమ్ సరేసరి. నా సంగతే ఎలా ఉంటుందో? అందరం అప్పుడప్పుడు కలిసేలాగ కుదిరిస్తే బాగుండును భగవంతుడు."

"ఏమిటి? అంత భారంగా వస్తున్నారు? మీరు లేకుండా పెళ్ళి కూతుర్ని చెయ్యడానికి వీల్లేదని చెప్పాను. త్వరగా రండి." శివానీ పరుగెత్తుకుంటూ గేటు దగ్గరికి వచ్చి చెరో చేత్తోటీ మమ్మల్ని కౌగిలించుకుంది.

చేతులకి గోరింటాకు, కాళ్ళకి పారాణి, తల్లోంచి సాంబ్రాణి వాసన... అన్నివాసనలు కలగలిపి ఒక మధురమైన సువాసన.... కాలం ఆగిపోతే బాగుండుననిపించింది.

కౌగిలి వదిలి కొంచెం వెనక్కి వెళ్ళి తన్ని చూశాం.

"మీరా! తొందరగా చూసెయ్ తల్లీ.. " అంది అహల్య.

ఆపాద మస్తకం ఒక్కసారి తనివి తీరా చూశాను. శివానీ మమ్మల్ని చూస్తూనే నాలుగడుగులు వెనక్కి వేసింది.

కాళ్ళగజ్జెలు ఘల్లు ఘల్లుమని శబ్దం చేశాయి. మామిడి పండురంగులో కొంచెం లేతరంగుకి, ఎర్రబార్డరు... బార్డరు మీద నాట్యమాడుతున్న నర్తకీమణులు... నడుముకి వడ్డాణం, మెళ్ళో వజ్రాలు పొదిగిన హారం, క్రింద వరుసగా నాలుగైదు హారాలు.. చెవులకి జుంకాలు, వజ్రాలు, కెంపులు పొదిగిన పాపిటి బిళ్ళ.. అన్ని రంగులూ పరావర్తనం చెంది నీరెండలో వింత కాంతిని సంచరించుకున్న మేనిఛాయ.... అన్నింటినీ మించి అలవోకగా నవ్వుతున్న.. చంద్రబింబం అసూయ చెందేలాంటి మోము.... ఏమని వర్ణించను?

"కవీంద్రాః కల్పంతే కథ మపి విరించి ప్రభృతయః"

బ్రహ్మ, విష్ణువు, ఇంద్రుడు మొదలైన కవివరేణ్యులు వర్ణించలేని సౌందర్యమని ఆదిశంకరులు ఆ శివానీని వర్ణించారే... అలాగే ఈ శివానీని కూడా... పరవశంతో చూస్తున్న నన్ను, అహల్య భుజం మీద తట్టింది.

"అమ్మా! ముహూర్తం దాటిపోతోంది. వస్తున్నారా?" లోపల్నుంచి పంతులుగారు గంభీరమైన కంఠంతో పిలుస్తున్నారు.

"త్వరగా" అంటోంది అహల్య.

"ఆ పరమ శివుడి తోటి కళ్యాణానికి, ఉవిళ్ళూరుతున్న మనస్సుతో... శ్రద్ధగా అలంకరించుకున్న పార్వతీ దేవిలా ఉంది."

"అంత సింపుల్‌గా తేల్చేసేవేమిటే"... అహల్య కొంచెం కోపంగా అంది.

"హలో!" భవానీ వచ్చి మమ్మల్ని పలకరించి, శివానీని లోపలికి తీసుకెళ్ళింది. అందరం హాల్లోకి వెళ్ళాం. హాలంతా పూలతో అలంకరించారు. ఒక ప్రక్క మండపంలా కట్టారు. అందులో పెళ్ళిపీట, పీటమీద పట్టుచీర పరిచారు. ముందు చిన్నరోలు, రోకలి అలంకరించి పెట్టారు.

పెళ్ళిపీటమీద, మినీ శివానీలాగ ఉన్న పాప కూర్చుని ఉంది. శివానీ చీర రంగులాంటిదే పట్టుపావడా కట్టుకుని జరీపూల ఎర్రజాకెట్టు వేసుకుని, శివానీ పెట్టుకున్న అలంకారాలన్నీ పెట్టుకుంది. మేమిద్దరం సంభ్రమంగా చూస్తుంటే,

"మా అన్నయ్య కూతురు 'హిమానీ'" అని పరిచయం చేసింది శివానీ.

"మనం సిక్స్ క్లాస్‌లో ఉన్నప్పుడు నువ్విలాగే ఉన్నావు" అంది అహల్య. హిమకి అర్ధమైందనుకుంటా, చక్కని చిరునవ్వుతో మమ్మల్ని పలకరించింది. "టూడేస్ నుంచీ అత్త మీ గురించే చెపుతోంది." అంది అమెరికన్ తెలుగులో. ఇద్దరం వెళ్ళి ఆ పాపకి షేక్‌హాండిచ్చాం.

శివానీ వాళ్ళ వదిన రాధిక. ఆవిడే ప్రమీలాంటీని తీసుకుని వచ్చింది. ఆవిడ కొంచెం పరిసరాల్ని అర్థం చేసుకుంటున్నట్లున్నారు. వచ్చి పెళ్ళిపీట దగ్గర్లో ఉన్న కుర్చీలో కూర్చున్నారు. అదే మడత నలగని కాటన్ చీర, అదే అలంకారం. జీవితంలో జరుగుతున్న మార్పులకీ ఆవిడకీ ఏం సంబంధంలేనట్లుగా - మమ్మల్ని చూసి మాత్రం గుర్తుపట్టనట్లుగా నవ్వి, శివానీ కేసి చూపించారు.

"అవునాంటీ! శివానీకి పెళ్ళవుతోంది." అన్నాను. ఆవిడ ఒక నవ్వు నవ్వి శివానీకేసి చూస్తుండిపోయారు.

అహల్య, నేనూ ఒక ప్రక్కన కూర్చుని చూస్తున్నాం.

పెళ్ళి ఇంట్లో పనిచెయ్యడానికేం లేదు. అంతా కాంట్రాక్టుకిచ్చేసినట్లున్నారు. ప్రతీ ఈవెంట్‌కీ అనుభవం ఉన్నవాళ్ళు, సందర్భోచితంగా దుస్తులు ధరించి, అన్ని పనులూ చేసేస్తున్నారు.

వీధి వరండాలో సఫారీ డ్రెస్ వేసుకున్న వాళ్ళు... అతిధుల్ని ఆహ్వానిస్తూ, హాల్లో పట్టుచీరలు కట్టుకున్నపిల్లలు. అందరికీ పసుపుకుంకం ఇస్తూ, టిఫిన్ తినేవాళ్ళకి లోపల బేరర్ డ్రస్‌లు తీసుకుని సర్వ్ చేస్తూ... అన్నీ ఆటోమేటిక్‌గా జరిగిపోతున్నాయి.

శివానీ వాళ్ళు కోట్లకి అధిపతులని మాకు కాలేజీలోనే తెలిసింది, వాళ్ళ నాన్నగారిని జబ్బులో చూసినపుడు, తరువాత అహల్య పెళ్ళప్పుడు. కానీ ఇంత వైభవంగా ఉంటుందని అనుకోలేదు.

ముత్తయిదువులు పసుపు కొమ్ములు దంచుతుంటే అమ్మా వాణీ ఆంటీ వచ్చారు. వాళ్ళురాగానే, అందరం శివానీకి దగ్గరగా చాపమీద కూర్చున్నాం. అమ్మావాళ్ళు కూడా పసుపు దంచి అక్షింతలు వేశారు.

అక్షింతలు వెయ్యడానికి వచ్చిన విష్ణు మమ్మల్ని పలకరించారు. "ఏమ్మా! బాగున్నారా?" అంటూ

"బాగున్నాం అన్నయ్యా! మీ పాప అచ్చు శివానీ లాగే ఉంది. " అన్నాను.

"అవునవును" అంటూ పెద్దగా నవ్వి వెళ్ళిపోయారు వరండాలోకి.

శివానీ బావగారు మాత్రం సీరియస్‌గా వచ్చి అక్షింతలు వేసి వెళ్ళిపొయ్యారు. కొంతమంది అంతే. ఎప్పుడూ ఏదో ముంచుకొస్తున్నట్లు ఉంటారు.

అమ్మ, వాణి ఆంటి పేరంటం పుచ్చుకుని వెళ్ళిపోయారు. వాళ్ళు భోజనం చెయ్యరని శివానీ కూడా ఉండమనలేదు.

✡ ✡ ✡

పెళ్ళికూతుర్ని చెయ్యడం అవగానే, శివానీ మమ్మల్ని లోపలికి తీసుకు పోయింది. "రండి టిఫిన్ తిందాం." అంటూ.

చాలా పెద్ద పెరడు. అంతా షామియానాలు వేసి బల్లలు, కుర్చీలు వేశారు. అందరు కూర్చుని అప్పటికే తింటున్నారు. మేం ముగ్గురం వెళ్ళి ఒక వరసలో కూర్చున్నాం. మా వెనకే హిమానీ. అన్నీ కుతూహలంగా అడుగుతూ ఇంగ్లీషులో చెప్పబోతుంటే తెలుగులో చెప్పమంటుంది.

"వెయిట్. ఇప్పుడే వస్తా." అంటూ లోపలికి వెళ్ళింది హిమ.

తనకి సీట్ ఉంచి మేం కూర్చున్నాం.

"కమాన్ గ్రామ్మా!" అంటూ ప్రమీలాంటీని తీసుకుని వచ్చింది. అంతా శివానీలాగే.

"చూశావా! మమ్మీని మర్చిపోయాను. ఎప్పుడూ తనే అడుగుతుంది కదాని ఊరుకున్నాను." అంటూ శివానీ లేచి తన ప్రక్కన కూర్చో పెట్టుకుంది. ఆంటీ ఏం మాట్లాడకుండా నవ్వుతూ శివానీ ప్రక్కన కూర్చుని తినడానికి రెడీ అయారు. ఇంకో ప్రక్క హిమానీ. ముగ్గురూ ఒకటే పోలిక. చూడ్డానికి తమాషాగా ఉంది.

బ్రేక్ ఫాస్ట్.. ఏం కావాలంటే అది వడ్డిస్తున్నారు. ఇడ్లీ ఉప్మా, పెసరట్, దోశ, ఊతప్పం. ఇంకా మూడు రకాల స్వీట్స్.

ఎవరిక్కావల్సింది వాళ్ళు తిని లేస్తుంటే... బిలబిల్లాడుతూ అప్పుడొచ్చారు మా కేలేజ్ గాంగ్..

ఇంక ఒకటే గోల. చాలామంది పై చదువులకి వెళ్ళినా వాళ్ళు కూడా పరీక్షలయి పోయి వచ్చారు.

అందర్నీ వరసగా కూర్చోబెట్టి పేరుపేరునా పలకరించి, దగ్గరుండీ టిఫిన్ పెట్టించింది శివానీ.

"పెళ్ళిరోజున మీతో మాట్లాడ్డానికుండదే అందుకే ఇవాళ తప్పకుండా రమ్మన్నా" అంటూ.

✡ ✡ ✡

సాయంత్రం వరకు అందరం ఆటపాటలతో గడిపేశాం. అందరితో మేం కూడా వెళదామని బయలుదేరుతుంటే శివానీ ఆపేసింది. "రాత్రి భోంచేసి వెళుదురుగాని" అంటూ. ఇంటినిండా బంధువులు... అందరూ బిజినెల గురించీ, రియల్ ఎస్టేటు గురించీ మాట్లాడుకుంటున్నారు. భోజనాలయాక, శివానీ చుట్టాలందరూ వాళ్ళ వాళ్ళ వసతుల దగ్గరికి వెళ్ళిపోయారు.

మమ్మల్నిద్దరినీ సోఫాలో కూర్చోపెట్టింది. అదే మొదటిసారి మేం శివానీ గదికి వెళ్ళడం. తన గదే మా ఇల్లంత ఉంది. ఇక కార్పెట్లు, సోపాలు మంచం... అంతా మనం సినిమాల్లో చూసే 'రిచ్' హీరోయిన్ గదిలా ఉంది. అప్పుడర్ధమైంది నాకు, అవన్నీ చూస్తే, మేం తనతో ఫ్రీగా ఉండలేమని, మమ్మల్ని వాళ్ళింటికి ఎప్పుడూ రమ్మనలేదని.

మా ఇంటికి వచ్చి చద్దన్నంలో ఆవకాయ కలుపుకుని, ఉల్లిపాయ కొరుక్కుని తినే శివానీ... అహల్య వాళ్ళింట్లో కందిపచ్చడి కొద్దిగా వెన్నతో తినే శివానీ.... నాకు కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి. అహల్య కూడా అంతే ఉద్వేగంతో ఉందనుకుంటాను, గోడలమీద పెయింటింగ్స్ చూస్తూ ఉండిపోయింది. ఒక ప్రక్క గోడకి మా ముగ్గురి ఫోటో ఎన్‌లార్జి చేసి ఉంది. నేను గబగబా అక్కడికి వెళ్ళి చూశాను.

'కృష్ణ'కి అవతలి ఒడ్డున ఉన్న కొండ దగ్గరికి, మేం క్లాస్ మేట్స్ పిక్‌నిక్‌కి వెళ్ళినప్పటి ఫోటో. మేం టెన్త్ క్లాసులో ఉండగా తీసింది. ఆ ఫోటో చూడగానే నాకు నవ్వొచ్చింది.

నేను, అదే మొదటిసారి పిక్‌నిక్ వెళ్ళడం. అమ్మ ససేమిరా పంపనంటుంది. ఇంతా చేసి మా ఊరినుంచి గంట ప్రయాణం. రెండూ రోజులు 'ఇంట్లో' సత్యాగ్రహం చేసి, పిక్‌నిక్‌కి పర్మిషన్ సంపాదించాను.

అహల్య, శివానీల టిఫిన్ డబ్బాలోంచి పగలు, అహల్య వాళ్ళింట్లో గోంగూర పచ్చడి అన్నం రాత్రిళ్ళులాంగించేసేదాన్ని. ఇంట్లో తెలీకుండా.

ఇంక మేం బేరానికి రాక తప్పలేదు. శివానీ వచ్చి గంట బ్రతిమాలితే ఒప్పుకుంది.

ఫోటోలో, ముగ్గురం రెండేసి జళ్ళు, ఒక జడముందుకి వేసుకుని అహల్య సీరియస్‌గా, నేను బిగుసుకుపోయి... శివానీ మాత్రం హాయిగా నవ్వుతూ ఒక్కసారి మా స్కూలు రోజులు జ్ఞాపకం వచ్చాయి. ముగ్గురం ఎంత అమాయకంగా ఉన్నామో!

"మీరా! ఒకసారిలారా!" శివానీ పిలిచి, నన్ను అహల్య ప్రక్కన కూర్చోపెట్టింది. ఒక పెద్ద ట్రేలో రెండు చీరలూ, జాకెట్లు, మేచింగ్ గాజులు, బొట్లతో సహా తీసుకొచ్చింది.

అహల్యకి నాచురంగు, నాకు లేత పసుపు కంచి చీరలు. మూడు వేళ్ళ వెడల్పు జరీ.. పల్లు భుజం దగ్గర్నుంచి మోకాళ్ళ వరకు మొత్తం జరీ వర్క్. ఇద్దరం కళ్ళు పెద్దవి చేసుకుని, మొహమాటంగా చూస్తూ ఉండిపోయాం. ఇద్దరం ఒకేసారి ఏదో అనబోయాం.

అప్పటికే ట్రేని, టీపాయ్ మీద పెట్టిన శివానీ.. నా నోర్లు మూసేసింది.

"మీరేం మాట్లాడద్దు. నా పెళ్ళికి కట్టుకోవాలని మీ కోసం కొన్నాను. మీ ఇళ్ళకి వెళ్ళి ఆది బ్లౌజులు తెచ్చి కుట్టించాను - ఫాల్స్ కూడా ఎల్లుండి పొద్దున్న ఇవి కట్టుకుని మీరు పెళ్ళికి రావాలి. అంతే!"

ఇద్దరం కూడా కొంత కోపంగా కొంత నిష్టూరంగా మొహాలు పెట్టాం. "ఇంత ఖరీదైనవి.." అని అహల్య మొదలు పెట్టింది.

"ప్లీజ్! అహల్యా! ఇన్నాళ్ళ మన అనుబంధానికి గుర్తు. నాకు ఈ చీరలు చూడగానే మీరు జ్ఞాపకం వచ్చారు. మీ ఫేవరెట్ కలర్స్. నాకు బాగా నచ్చాయి. నా స్నేహం 'నిష్కల్మషమైనది' అని మీరనుకుంటే, ఇవి తీసుకుంటున్నారంతే." అని మా ఇద్దరికీ బొట్టుపెట్టి ఇచ్చింది.

మారు మాట్లాడకుండా తీసుకున్నాం ఇద్దరం.

"అహల్యా! ఏంటలా చిక్కిపోయావు? అంతాబాగానే ఉందా? గౌతమ్ నిన్ను బాగా చూసుకుంటున్నాడా?" శివానీ ఆదుర్దాగా అడిగింది.

"ఏరి కోరి చేసుకున్నాడు ఎందుకు సరిగ్గా ఉండడు? కాకపోతే సిటీ లైఫ్ ... ఇద్దరూ బిజీ" అందుకున్నాను.

అహల్య మొహంలోకి అనుమానంగా చూసింది శివానీ. ఒకసారి కళ్ళు ఆర్పి తెరిచింది అహల్య. శివానీ మొహంలో ఆందోళన చూసి నవ్వుకున్నాను.

తనకి అహల్యంటే ఉన్న అభిమానంతో అనిపిస్తుంది కానీ అహల్యకేం లోటు?

✡ ✡ ✡

శివానీ పెళ్ళి అంగరంగ వైభోగంగా జరిగింది. మా ఊళ్ళోకొత్తగా కట్టిన ఏ.సీ హాల్లో చేశారు. ముత్యాల పందిరి. వెనక గిరిజా, శంకరుల కళ్యాణం పూలతో చేసిన తెర. ఫ్లడ్‌లైట్ల వెలుతురులో చూడ్డానికి రెండు కళ్ళూ చాలవనిపించేలా ఉంది.

శివానీ ఇచ్చిన చీరలు కట్టుకుని నేను, అహల్యా మా కాలేజ్ ఫ్రండ్సందరినీ చూసుకున్నాం. చిత్రం ఏమిటంటే... శివానీ కూడా మా చీరల్లాంటిదే హాఫ్ వైట్ చీర కట్టుకుంది పెళ్ళికి... మన 'మధుపర్కంలాగా' అన్నమాట,

రుద్ర ఆజానుబాహువు. కోటేసినట్లున్న ముక్కు, తీరైన పెదవులతో, విశాల నేత్రాలతో, పురాణాల్లో వర్ణించే గంధర్వుడిలా ఉంటాడు. మళ్ళీ మాట్లాడితే ..బ్రాహ్మణుడి వేషం వేస్తే, వరూధిని మనసుపారేసుకున్న ప్రవరుడిలా ఉంటాడు. నిజం చెప్పొద్దూ! శివానీ కంటే రుద్రే బాగుంటాడు. అతని ప్రక్కన నుంచుంటే మా శివానీ కూడా మామూలు కంటే వెయ్యిరెట్లు బాగుంది.

అసలు సంగతి మర్చిపోయాను. బస్సులో మా వెనక కూర్చుని, నన్ను ఆరాధించిన తను, అప్పుడప్పుడు ఫోటోలు తీస్తూ కనిపించాడు. రుద్రకి వాళ్ళ నాన్న వేపు నుంచి కజిన్ అవుతాడుట. పేరు "నంద కుమార్." రుద్ర పెళ్ళికి ముందు పరిచయం చేశాడు. "వాళ్ళందరూ ఆగర్భశ్రీమంతులు కదా! మరి మాతో బస్‌లో" ఆలోచిస్తున్నాను.

"ప్రొద్దున్నే మా వాళ్ళందరూ కారు తీసుకుని వచ్చేశారు కదా! అందుకని నేను బస్సెక్కాను. వీరిని కలిసే భాగ్యం కలిగింది." మళ్ళీ నా మనసులో మాట గ్రహించిన నందకుమార్ అన్నాడు, నా వేపు తిరిగి నవ్వుతూ.

"నందూ! అయితే నా ప్రాణమిత్రురాళ్ళని ముందే పరిచయం చేసుకున్నావన్నమాట." శివానీ అడిగింది.

"అంత సీన్ లేదులే! ఎక్కడ కిడ్‌నేప్ చేసానో అన్నట్లుగా ముడుచుకుపోయి కూర్చున్నారు మీ ఫ్రండ్ అయినా నేను కిడ్‌నాపర్‌లా, రౌడీలా కనిపిస్తున్నానా?" నందు నిష్టూరం వేశాడు.

"నువ్వు కిడ్‌నాపర్‌లా లేవుగానీ, మా మీరా ఎత్తుకుపోవాలనిపించే రత్నమే."

"మీ స్నేహితురాలి పాండిత్యం నీక్కూడా వచ్చినట్లుందే" నందు నవ్వాడు.

"ఓహో! బస్సులో 'వర్ణనలు, వివరణలు' ప్రోగ్రాం అయిందా? మిస్సయిపోయానన్నమాట." శివానీ నా చెయ్యి నొక్కి మండపం మీదకి వెళ్ళింది. నేను అహల్య కోసం వెతుకుతూ వెనక్కి తిరిగాను. కెమెరా నా కేసి పెట్టి క్లిక్‌మనిస్తున్నాడు నందూ!

కళ్ళు మూసుకుని తెరిచేలోపు సెలవులు అయిపోయినట్లనిపించింది. శివానీ పెళ్ళయాక నాలుగురోజులు కేరళ హానీమూన్‌కి వెళ్ళొచ్చారు. తర్వాత పదిరోజులోపలే వాళ్ళ అన్న, వదిన, పిల్లలు అమెరికా వెళ్ళిపోయారు. వెంటనే భవానీ వాళ్ళూ హైదరాబాద్‌కి వెళ్ళారు.

రుద్ర క్వార్టర్స్ ఖాళీ చేసి, శివానీ వాళ్ళింటికి వచ్చేశాడు. ప్రమీలాంటీని వదలడానికి లేదుకదా!

మరి ట్రాన్స్‌ఫర్ అయితే ఏం చేస్తారు?

"ఏముందీ? అత్తకూడా మాతో వచ్చేస్తుంది. నోప్రాబ్లం." అన్నాడు రుద్ర. అతనికి వాళ్ళ అత్త అంటే ప్రాణం. వాళ్ళ అమ్మ చిన్నప్పుడే పోతే ప్రమీలాంటీనే అతణ్ణి పెంచింది.

రుద్ర ఇంటికి వచ్చేసరికి ఎనిమిది దాటుతుంది. శివానీ మామూలుగా రోజూ సాయంత్రం మా ఇంటికో, అహల్య వాళ్ళింటికో వస్తే కాలక్షేపం చేస్తుండేవాళ్ళం.

నేను ఇంటిదగ్గర ఉన్నాననో.. లేక నిజంగానే శ్రద్ధ వచ్చిందో కానీ, శేషు రాత్రిళ్ళు ఇంటిదగ్గరే చదువుకుంటున్నాడు. నా ప్రయాణానికి నాలుగురోజులు ముందే వాళ్ళ సెమిస్టర్ పరీక్షలయాయి. ఈసారి మా ఇద్దరికీ అంత గొడవ అవలేదు. అమ్మ చాలా ఆనందించింది.

మర్నాడు మా ప్రయాణం అనగా ముగ్గురం కలిసి అలా షికారుకి వెళదామనుకున్నాం. అహల్య వాళ్ళ ఇంటి వెనక రైలు కట్టదాటి వంతెన దగ్గరికి వెళ్ళేవాళ్ళం ఎప్పుడైనా. అలాగే అనుకుని నేను దారి తీశాను.

"అటయితే నేను రాలేను. ఇంకెక్కడికైనా వెళదాం" అహల్య మొహం ఎర్రగా అయిపోయింది.

ఒక్కసారి నాకు ఆ వంతెన దగ్గర జరిగిన సంఘటన గుర్తుకొచ్చింది. అహల్య వణుకుతూ నుంచుంది.

శివానీ తనని పట్టుకుంది. "వద్దులే మనం కృష్ణ ఒడ్డుకి వెళదాం అక్కడైతే బాగా లైట్లు, చాలా మంది జనం ఉంటారు."

ముగ్గురం ఆటో చేసుకుని కృష్ణఒడ్డుకి వెళ్ళాం. అక్కడొక బెంచీ చూసుకుని కూర్చున్నాం.

"నా పెళ్ళిక వచ్చి వెళ్ళాక, గౌతమ్ మళ్ళీ రాలేదేం?" శివానీ అడిగింది.

"ఏముంది? ప్రాజెక్టు టార్గెటు... అంటూ వీలుపడట్లేదంటాడు. నేను రేపు వెళుతున్నాను కదా!" అహల్య సన్నగా అంది.

శివానీ తేరిపారి అహల్య కేసి చూస్తూ... "మీ అత్తగారింటికి వెళ్ళలేదేం, ఈ రెన్నెళ్ళలో?" అడిగింది.

"ఏంటీ! బోనులో ముద్దాయిని అడిగినట్లడుతున్నావు? మీరు హానీమూన్‌కి వెళ్ళినప్పుడు వెళ్ళొచ్చింది. శాంత పిన్నికి కోడలంటే ప్రాణం పెళ్ళికి ముందు కాస్త గొడవచేసినా, తర్వాత ఇటుపుల్ల అటు పెట్టనివ్వట్లేదు." నేనేదో అహల్యకి లాయర్నయినట్లు మాట్లాడు.

"అలా అయితే ఫరవాలేదులే! అహల్య సంతోషంగా ఉంటే నాక్కావలసిందేముందీ?" అహల్య తలవంచుకుని చీరకంటుకున్న గడ్డిపరకని తీస్తోంది. ఒకసారి కళ్ళెత్తి శివానీ కేసి చూసి ... ముంత కింద పప్పు వాణ్ణి పిలిచింది.

ముగ్గురం పప్పు తింటూ 'ఇంక వెళదాం' అనుకుని లేచాం.

"ఇంక మీరాక్కూడా పెళ్ళవుతే ముగ్గురం ఒక ఒడ్డుకు చేరుకున్నట్లే. లక్కీగా మనిద్దరికీ తెలుసున్నవాళ్ళే వచ్చారు. తనక్కూడా అలాగే దొరుకితే. మనం జీవితాంతం కలుస్తూండచ్చు" అహల్య నవ్వుతూ కాస్త పప్పు నా నోట్లో వేస్తూ అంది.

(తరువాయి భాగం వచ్చే సంచికలో)

ఈ నవల క్రిందటి భాగాలు ఇంకా చదవలేదా..? లేక మళ్ళీ ఒకసారి చదువుదామనుకుంటున్నారా? వెంటనే కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి..
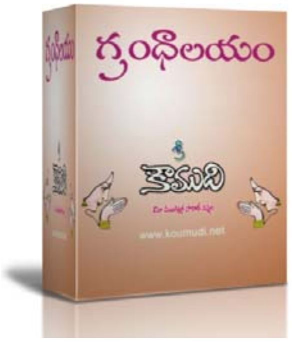
Click here to go to KOUMUDI Library